

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๔-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๔-๐๓๑๑

จากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันที ๖ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ หน้า ๘ มูลค่าข่าว ๕๕๘,๕๕๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

พิชญ นำศิริโยธิน ผู้ทดลองโคลงใบงานไม้

มือรักสีสนของไม้ และการออกแบบงานไม้ ซึ่งเป็นวัสดุธรรมชาติ ก็ต้องลงมือทำอย่างเต็มที่ นั่นแหละคือสิ่งที่ **พิชญ นำศิริโยธิน** นักออกแบบงานไม้พยายามคิดสร้างสรรค์เฟอร์นิเจอร์รูปทรงแปลกตา และแตกต่าง ซึ่งต้องใช้ความพยายามอดทน เรียนรู้จนเกิดความลงตัว เพื่อสร้างงานที่มีเอกลักษณ์ของตัวเอง และด้วยความเพียรพยายามทำให้เขาได้รับรางวัล Emerging Award 2009 ในสาขา furniture design

นักออกแบบงานไม้ที่เกี่ยวกับเฟอร์นิเจอร์นั้น นอกจากทำงานออกแบบของตัวเอง ยังเป็นอาจารย์พิเศษที่คณะศิลปกรรมศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ม.เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี รวมถึงเปิดเวิร์ค

ช็อปสอนงานไม้ที่สตูดิโอ Atelier Rudee และ Phisanu woodcrafts shop ซึ่งนอกจากงานไม้ เขายังมีความเชี่ยวชาญงานจักสานด้วย

หากถามถึงความสนใจงานไม้ พิชญ บอกว่าเขาเติบโตมาจากครอบครัวช่าง นั่นจึงเป็นจุดที่ทำให้เขาหันมาเรียนปริญญาตรีด้านศิลปะ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และหลังจากจบการศึกษา ก็มาสอนงานศิลปะหัตถกรรมที่โรงเรียนรุ่งอรุณ เป็นเวลานานกว่า 9 ปี

“ครอบครัวผมที่เพชรบุรีทำงานช่างหลายอย่าง ทั้งงานเหล็ก งานไม้ งานผ้า ผมก็เลยคุ้นเคยกับการใช้เครื่องมือเครื่องช่างตั้งแต่ผมเรียนอยู่มัธยม ปีที่ 1 พ่อก็สอนให้ใช้เครื่องมือ ทำให้ผมสนใจงาน

ศิลปะ และผมก็ชอบงานออกแบบ ผมรู้แค่ว่า ผมชอบวาดรูป ชอบขีดและจินตนาการ”

ในช่วงที่เป็นครูสอนศิลปะหัตถกรรม และงานไม้ให้เด็กๆ ในโรงเรียน เขาก็ยังเป็นนักเรียนด้วย ทั้งค้นคว้าด้วยตัวเอง เรียนรู้กับช่างพื้นบ้านหลายจังหวัด เพื่อฝึกฝนการใช้เครื่องมือ และการเลือกวัสดุ รวมถึงวิธีการขึ้นรูปทรง

“อย่างตอนเรียนปริญญาตรี ก็ได้เรื่องไอเดีย ส่วนการเรียนรู้จากชาวบ้านก็คือ การลงมือทำ เพราะผมชอบลงมือทำงานด้วยตัวเอง ผมไปเรียนรู้อยู่กับชาวบ้าน ซึ่งทำแล้วผมก็มีความสุข เพราะงานจักสานเป็นงานละเอียดละไม ได้ทำงานเรื่อยๆ ที่มีความประณีต ถ้าพูดเรื่องเทคนิค ผมก็ได้ฝึก

เรื่องการจักตอก การใช้ไม้ไผ่ เพราะหมู่บ้านที่ผมไปเรียนทำเครื่องจักสาน งานฝีมือของพวกเขาละเอียดมาก ลักษณะคล้ายๆ เอาไม้ไผ่มาทอผ้า ผมได้เรียนรู้อยู่ในจังหวัดกาฬสินธุ์ ประมาณสองสามปี เมื่อเรียนมาแล้ว ก็กลับมาฝึกฝน บางครั้งไปอยู่เป็นเดือนๆ ที่นั่นจึงเหมือนการเปิดห้องเรียนให้ตัวเอง ได้เรียนรู้ว่า ชาวบ้านทำอะไร ทำให้เราได้ทำงานซ้ำๆ ได้พัฒนาตัวเอง”

เขาย้อนถึงตอนสอนเด็กๆ ในห้องเรียนว่า ต้องปรับวิธีการสอน เพราะเวลาช่วงไม้ภูมิปัญญาสอนเรา ก็สอนแบบผู้ใหญ่ แต่เมื่อมาสอนเด็กๆ ก็ต้องลดขั้นตอนความยาก จึงต้องออกแบบการสอนใหม่

“ผมสอนหนังสืออยู่ 9 ปี จนมาถึงจุดอิ่มตัว และคิดว่า ควรมีเวลาสำหรับการสร้างสรรค์งานอย่างเต็มที่ จึงออกมาทำงานไม้เต็มตัว โดยผมค่อยๆ ฝึกฝนงานไม้ด้วยตัวเองทีละขั้นตอน เพราะผมได้เลือกแล้วว่าอยากทำงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์ไม้ เราก็มานั่งคิดสิ่งที่ต้องการทำจริงๆ เพราะงานเฟอร์นิเจอร์มีความซับซ้อน ผมก็ค่อยๆ ทำโดยไม่ได้มีเป้าหมายเรื่องธุรกิจ เมื่อผมสนใจเรื่องงานออกแบบ ก็ทำไป

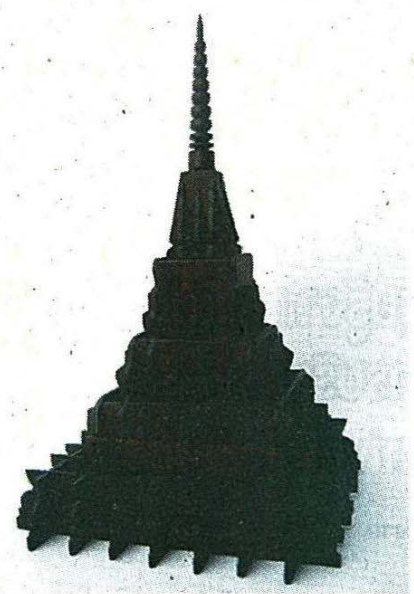
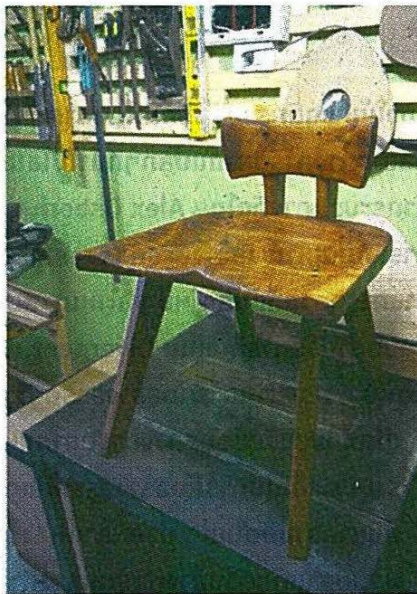

ค้นคว้าไป”

เมื่อคุยเรื่องธรรมชาติของไม้ พิษณุ บอกว่า ตอนเริ่มทำงานไม้ไผ่ จึงสนใจวัสดุธรรมชาติมากขึ้น เมื่อเราเข้าใจเรื่องไม้ ก็รู้ว่า ไม้ชนิดไหนควรนำมาใช้อย่างไร สีสนัและการขึ้นรูปก็ให้ความสนใจมากขึ้น อีกอย่างชอบท่องเที่ยวไปตามป่าเขา ก็ยิ่งเพิ่มความสนใจในเรื่องไม้

“ผมใช้เวลาเป็นปีๆ ในการออกแบบงานไม้ของตัวเอง มีช่วงหนึ่งผมทำงานที่กาฬสินธุ์ ที่นั่นไม่มีโรงไม้เหมือนกรุงเทพฯ ซึ่งสามารถเลือกไม้มาใช้ได้เลย แต่พอมาอยู่กาฬสินธุ์ เราต้องหาไม้เก่า หรือไม้ที่ออกไปตัดไม้ตามไร่ตามนาเรียนรู้กับชาวบ้าน ซึ่งการทำไม้ก็ไม่ได้ยาก เราได้เห็นขั้นตอนเพราะเวลาจะตัดไม้ก็ต้องดูลักษณะไม้ที่ใช้งาน ซึ่งทำให้เรามีความละเอียด เห็นที่มาของไม้ได้ลึกซึ้งมากกว่าเดิม อาศัยว่า ผมเองก็ประทับใจงานของช่างไม้บางคน ซึ่งมีลักษณะเหมือนงานประติมากรรม เมื่อชอบก็เข้าไปศึกษางานของเขา”

เมื่อความคิดลงตัว พิษณุ เริ่มทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ของตัวเอง เริ่มจากการทำม้านั่งไม้มีพนักพิง จากนั้นก็ค่อยๆ คิดเรื่องส่วนประกอบอื่นๆ

ขยับมาทำโต๊ะ ตู้ ได้ระดับจากงานง่าย ๆ ไปสู่งานที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

“อย่างการทำตู้ก็เหมือนบ้าน ต้องมีเสา คาน ผนัง ฝา ประตู ห้อง เวลาขึ้นชิ้นงานก็มีรูปทรงพื้นฐานที่ทำเทคนิคการต่อและประกอบ ซึ่งผมก็พัฒนาไปเรื่อยๆ จนผมได้รางวัลที่วงการเฟอร์นิเจอร์ไม้คัดสรรสำหรับคนที่ทำงานอย่างต่อเนื่อง ผมไม่ได้ส่งงานเข้าประกวดอะไร” พิชญ เล่าถึงอาชีพนักออกแบบไม้ และระหว่างทำงานไม้ เขาก็ได้ทำเวิร์คชอปกับเพื่อนๆ และลูกศิษย์ จนนำไปสู่การสอนผู้สนใจ ตั้งแต่นักออกแบบ สถาปนิก และผู้ต้องการทำงานงานไม้เป็นงานอดิเรก

เพราะต้นทุนในชีวิตที่พิชญ์ย้ำเสมอว่า เมื่อชอบ ก็ต้องลงมือทำด้วยตัวเอง อาศัยเรียนมาทางด้านศิลปะ ประกอบกับเรียนรู้ด้วยตัวเองและเรียนรู้จากช่างไม้พื้นบ้าน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความรู้โดยเชื่อมโยงความรู้เข้ากับงานออกแบบ

“เป็นเรื่องความรู้ทั้งนั้น ทุกๆ ด้านเพิ่มความรู้ให้ตัวเองได้หมด แต่การเรียนรู้ด้วยตัวเอง ต้องอดทน บางครั้งเป็นไปอย่างช้าๆ และมีบ้างที่ผิดคิดที่บ้านเรามีต้นไม้เยอะ พันธุ์ไม้หลากหลาย และไม่รู้ว่าเราจะอยู่ท้องถิ่นไหน ก็มีช่างไม้อยู่เยอะ ผมมองว่า ไม้เป็นวัชธุระชาติที่บอกถึงรากความเป็นไทย” พิชญ เล่า และบอกถึงงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์ที่ผ่านมามี เมื่อ 4-5 ปีที่แล้ว เคยนำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ที่ออกแบบไปออกงานแฟร์ แต่ปัจจุบันงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์ของเขา ผู้คนที่สนใจก็ติดต่อเข้ามาเอง

“รางวัลที่ผมได้เป็นส่วนผสมของงานออกแบบที่ลงตัว ผสมกับความรู้เรื่องไม้ที่เรียนมา เพราะผมเข้าใจเรื่องไม้จึงรู้ว่า จะตัดทอนส่วนไหนให้เหมาะสม โดยดูจากความแข็งแรงของไม้ โครงสร้างและศิลปะการเข้าไม้” พิชญ เล่า เพื่อให้เห็นว่า งานเฟอร์นิเจอร์ไม้ในเชิงอุตสาหกรรม หากนำมาเชื่อมโยงกับงานศิลปะ มันก็มีความหมายและคุณค่ามากขึ้น

“เวลาผมตีโจทย์ ผมจะมองเรื่องความงามมากกว่าการใช้สอย นอกจากใช้ไม้เพื่อเป็นโครงสร้าง ผมก็คิดว่า มันยังมีความหมายมากกว่านี้ไหม เพราะไม้เชื่อมโยงไปถึงธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และคนสร้างสรรค์งาน”